

ಮರುಭೂಮಿಯ ಗುಡಾರದಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆದವು. ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಸರತಿಯ ಸಾಲು. ಅಸಹ್ಯವಾದ ಗಂಟೆಗಳು! ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಮಾವಿನಹಣ್ಣನ್ನು ಕಾಗೆ ಕುಕ್ಕಿ ತಿನ್ನುತ್ತೆಂದು ಹೆದರಿದ ಪ್ರತಿ ನಿಮಿಷಗಳು... ಒಬ್ಬ ಮಲಯಾಳಿಯನ್ನೂ ಪರಿಚಯಿಸಲು ಅವಕಾಶವಾಗಬಾರದೆಂದು ನಾನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ಬಹುತೇಕ ಸಮಯವನ್ನು ಮೌನದಿಂದಲೇ ಕಳೆದೆ.

ಕೊನೆಗೆ ಬಸ್ಸು ಬಂತು. ಇರಾಕಿನತ್ತ ನಮ್ಮ ಪ್ರಯಾಣ. ಇರಾಕಿನಲ್ಲಿ ವಿದೇಶ ವಿಮಾನಗಳಾವುದೂ ಇಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಂದೂಕಗಳೆಲ್ಲಾ ಗಡಿ ದಾಟಿದ್ದವು. ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಕಾಯುವುದಕ್ಕೂ ಬೇಸರಪಡುವುದಕ್ಕೂ ಬಲವಂತಪಡಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದರು. ನಾನೂ ನಿಯಂತ್ರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ.

ಜೋರ್ಡಾನ್ ವಿಮಾನ ನಿಲ್ದಾಣದಿಂದ ನಿರಾಶ್ರಿತರನ್ನು ಹೊತ್ತು ವಿಮಾನ ಮೇಲಕ್ಕೇರಿತು. ಹೊರಕ್ಕಿರುವ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟರೂ ನಾನು ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ವಿಮಾನ ಮುಂಬೈಗೆ ಬಂದಿಳಿಯಿತು. ಅಧಿಕೃತ ಔದಾರ್ಯ ದಿಂದ ತಿರುವನಂತಪುರಕ್ಕೊಂದು ಟಿಕೆಟ್ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಮೆರಿಕನ್ ಡಾಲರುಗಳನ್ನು ಭಾರತೀಯ ರೂಪಾಯಿಯಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ರೈಲ್ವೆ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದೆ.

ಅಧ್ಯಾಯ-12

ನಾವು ನಿರಾಶ್ರಿತರೆಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೇ ಅನುಕಂಪವಿರಲಿಲ್ಲ. ದೂರದಿಂದ ಬರುವ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಅತೀವ 'ಅಕ್ಕರೆ'. ನಾನು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯವರನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನ ಪರಿಸರದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದೆ. ಪುಟ್ಟದೊಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು. ನನ್ನಂತೆಯೇ ನಿರಾವಲಂಬಿಗಳಾದ ಹತ್ತು ಹದಿನೆಂಟು ಮಂದಿ ನನಗೂ ಮೊದಲೇ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದಿದ್ದರು. ಕೇರಳದ ರಾಜಧಾನಿ ನಗರ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ನಿಡಿದಾಗಿ ಮಲಗಿತ್ತು.

ಆಟೋರಿಕ್ಷಾದವನ ಕಣ್ಣಲ್ಲೂ ಚೂರು ರಕ್ತವಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಮೀಟರ್ ಚಾರ್ಜ್‌ನ ಮೇಲೆ ದುಪ್ಪಟ್ಟು ಕೇಳಿದ. ನಾನು ಕೊಡಬೇಕಾಯಿತು. ಕೇರಳದಲ್ಲಿರುವ ಹಲವಾರು ನಗರಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಿರುವನಂತಪುರಕ್ಕೆ ಬರಲು ಕಾರಣವಿಲ್ಲದಿಲ್ಲ. ನನ್ನಂತಹ ಹಲವಾರು ನಿರಾಶ್ರಿತರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಇಲ್ಲೊಂದು ಸೆಲ್ವೆಯಂತೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ರಿಜಿಸ್ಟರ್ ಮಾಡಿದರೆ...

ಹಾಗೆ ನೋಡುವುದಾದರೆ ನನಗೆ ಹೋಗಲು ಊರೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀದೇವಿ, ಸುಮಿತ್ರಾ ಅವರಿಂದೆಲ್ಲಾ ದೂರಕ್ಕೆ ಓಡಿಬಂದವನು ನಾನು. ಅಮ್ಮನ ಮಡಿಲಿನಿಂದ, ಅಪ್ಪನ ತೋಳ ತೆಕ್ಕೆಯಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಪರಾರಿಯಾದವನು. ರುಕ್ಮಿಣಿಯ ಮನಕರಗುವ 'ಅಣ್ಣಾ' ಎಂಬ ಕರೆಯನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಬಂದವನು.

ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಜುಗುಪ್ಸೆ

ಪಡುವಷ್ಟು ಸಲ ಪುನರಾವರ್ತನೆಗೊಂಡಿದೆ. ಯಾವುದೇ ಗಟ್ಟಿ ನಿಲುವು ಇಲ್ಲದ ಬದುಕು. ಕುವೈತ್‌ನಿಂದ ಮರಳಿ ಬಂದರೆ ತ್ರಿಶೂರಿ ನಲ್ಲಿಯೋ, ತಿರುವನಂತಪುರದಲ್ಲಿಯೋ ಒಂದು ಮನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ನೆಲೆಯೂರಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದ್ದೆ. ಹಸಿರನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ತಿರುವನಂತಪುರ, ನನ್ನನ್ನು ಬಹುವಾಗಿ ಆಕರ್ಷಿಸಿತ್ತು. ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲಾ ಹಾದಿಗಳು ವಡಕ್ಕುನಾಥನ ಪಾದಾರವಿಂದಗಳಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯಾಗುವ ತ್ರಿವಿವೇರೂರು (ತ್ರಿಶೂರ್) ನನ್ನ ಇಷ್ಟದ ನಗರವಾಗಿತ್ತು. ಹಿಂದೆ ಅಂಕಲ್‌ನ ಜೊತೆಗೆ ಈ ಎರಡು ನಗರಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿದೆ.

'ನಮಗೆ ಎರಡು ಸಿಟಿಯಲ್ಲೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಗೆಳೆಯರಿದ್ದಾರೆ' ಅಂಕಲ್ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

'ನೀನು ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕೋ ಅಲ್ಲಿ ನಿನಗೊಂದು ಮನೆ ತೆಕ್ಕೊಡ್ಡೀನಿ' ಎಂದು ಅಂಕಲ್ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ್ದರು.

ತಿರುವನಂತಪುರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆಯಿದ್ದರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಉಳಿಯಲು ಒಂದು ಮನೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದುಕೊಂಡಿರಬಹುದು ಅಂಕಲ್.

ತಿರುವನಂತಪುರದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಧಾರಾವಾಹಿಯ ನಿರ್ಮಾಪಕನಾಗಬಹುದು. ತ್ರಿಶೂರಿನಲ್ಲಾದರೆ ಒಂದು ಸಿನಿಮಾಮಂದಿರದ ಮಾಲೀಕನಾಗಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವೇ ನಾನು ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಗಲ್ವಾನಲ್ಲಿಯ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದು. ಪದೇಪದೇ ಊರಿಗೆ ಹೋಗದೆ, ಓವರೆಂದು ದುಡಿದು ಹಣ ಕೂಡಿಟ್ಟೆ. ವಿಮಾನದ ಪ್ರಯಾಣದ ವೆಚ್ಚ, ಊರವರಿಗೆ ಉಡುಗೊರೆಯ ವೆಚ್ಚ, ಗಲ್ವಾನಲ್ಲಿರುವನೆಂಬ ಗತ್ತು ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವ ಹಣವೂ ಉಳಿದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಯುದ್ಧದಿಂದ ನೀರುಪಾಲಾಯಿತು.

ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯೇಟ್‌ನ ಉಪಭವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೆಲ್ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಒಬ್ಬರು ಡೆಪ್ಯೂಟಿ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ, ಒಬ್ಬ ಅಂಡರ್ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ, ಒಬ್ಬ ಸೆಕ್ರೆನ್ ಆಫೀಸರ್, ನಾಲ್ಕು ಗುಮಾಸ್ತರಿರುವ ಪುಟ್ಟ ವಿಭಾಗ! ಜೊತೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಡಿ.ವೈ.ಎಸ್.ಪಿ. ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣುಗಳು, ಎಲ್ಲರೂ ಬೇರೆ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಡೆಪ್ಯುಟೇಷನ್ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದಾರಂತೆ.

ಗೇಟುದಾಟ ಸೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಜುಗುಪ್ಸೆ ಹುಟ್ಟಿಸುವ 'ಸುಗಂಧ' ಪಸರಿಸಿತ್ತು. ಕೆಂಪುಬೀಜದ ಬೀದಿಯ ಕೆಟ್ಟ ವಾಸನೆಯಂತಿತ್ತುದು. ಗಲ್ವಾನಿಂದ ಬಂದಿಳಿಯುವಾಗ ಮುಂಬೈನಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ 'ಫಾರಿನ್' ಸೀರೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿರುವ ಮಹಿಳೆಯರು ಧರಿಸಿದ್ದರು. ಏನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾರದವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಳೆಯ ಸಂಗ್ರಹದಿಂದ ಹುಡುಕಿ ತಂದು ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡೆ. ಮನೆಯಿಂದ ತರೋಣವೆಂದರೆ ಮನೆಯೇ ಇಲ್ಲದವರು ಏನು ಮಾಡುವುದು? ನನ್ನ ಪರದಾಟವನ್ನು ಕಂಡು ಒಬ್ಬಾಕೆ ಹೇಳಿದಳು.

'ಅದೆಲ್ಲಾ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ನೀವು ಒಂದು ಮನವಿ

ಬರ್ಕೊಡಿ. ಏನೇನು ಕಳ್ಳೊಂಡಿ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ. ಪುರಾಣಗಳೇನೂ ಬರೀಬೇಡಿ'.

ನಾನು ಸುಂದರವಾದ ಹಸ್ತಾಕ್ಷರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನವಿಯನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟೆ. ಅಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನ ಕೆಳಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದ ಇಟಾಲಿಯನ್ ಕಾರು, ಒಳಗಿದ್ದ ಟಿ.ವಿ., ವಾಷಿಂಗ್ ಮೆಷಿನ್ ಸೇರಿದಂತೆ ನಾನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೃದಯ ಕರಗುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಸಹಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟೆ. ಸುಂದರವಾದ ಹಸ್ತಾಕ್ಷರವಾದರೂ ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವನ್ನೂ ಓದದೆ ಕ್ಲರ್ಕ್ ಅದನ್ನು ನಂಬರ್ ಹಾಕುವ ಟ್ರೇಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿದ.

ಒಂದು ವಾರ ಪೂರ್ತಿ ನಾನು ಉಪಭವನ ಹತ್ತಿ ಇಳಿದರೂ ಫೈಲಿಗೆ ಜೀವ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಜೀವದ ಮೊದಲಸ್ಪಂದನವಾದ ನಂಬರ್ ಕೂಡ ನಮೂದಿಸಿ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರಲು ಹತ್ತಿ ಇಳಿಯುವುದರ ನಡುವೆ, ಆಶಾ ಎಂಬ ಹೆಣ್ಣುಗಳೊಂದಿಗೆ ದಿನವೂ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಡಿ.ವೈ.ಎಸ್.ಪಿ.ಯನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಆತ ನನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ನೋಡಿದ್ದಾಗಿ ಅನುಮಾನ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಕಂಡ ನೆನಪು ನನಗಾಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಹಾಗೆಯೇ... ಯಾರನ್ನೇ ನೋಡಲಿ, ಎಷ್ಟೋ ಕಂಡದ್ದಾಗಿ ಅಂದಾಜು ಗುಂಡು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ ಇದು ಹಾಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅಂಕಲ್‌ನ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿದ್ದನೆಂಬ ಸುಳ್ಳು ಮಾತಿನ ನಡುವೆ ದೊರೆಯಿತು. ವರ್ಗಾವಣೆಯೊಂದರ ಸಲುವಾಗಿ ಅವನು ಅಂಕಲ್‌ನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಬಂದಿದ್ದಾಗ ನಾನೇ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿದ್ದೆ. ಅಂಕಲ್ ಅವನಿಗೆ ವರ್ಗಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು ಕೂಡ. ಅದರ ನಂತರದ ವರ್ಷ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿದ್ಯುನ್ಮಾನ ಉಡುಗೊರೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವನು ಅಂಕಲ್‌ನ ಭೇಟಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅಂದು ನಾನಿರಲಿಲ್ಲ. ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟ ಸುಗಂಧದ್ರವ್ಯಗಳ ಮೂಲಕ ಅವನ ಸೌಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಬೀಟಿ ಮತ್ತು ಸಾಗುವಾನಿಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿದ ಸುಂದರವಾದ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಅಂಕಲ್ ಮತ್ತು ಸುಮಕ್ಕನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸತ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದನಂತೆ. ಅದೃಷ್ಟವೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಆತ ನಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಬಿಯರ್ ಪಾರ್ಲರ್‌ನಲ್ಲಿ ಅವನ ವೀರಸಾಹಸ ಗಾಢೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅಂಕಲ್‌ನ ಹೆಸರು ನುಸುಳಿ ಬಂತು. ನಾನು ಅದನ್ನೇ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು ನಿಂತೆ. ನಾಲ್ಕು ಬಾಟಲಿ ಬಿಯರುಗಳ ಪೈಕಿ ಮೂರು ಬಿಯರು ಅವನ ಗುಡಾಣದಂತಹ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊಕ್ಕಾಗ ಅವನು ಕಥೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದ. ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಕಥೆ ಮುಗಿದಾಗ ಮುಂದಿನದನ್ನು ಕೇಳಲು ನಾನು ಉತ್ತುಕನಾದೆ. ನಾನೊಬ್ಬ ಕಥೆಗಾರನೆಂದು ಅವನನ್ನು ನಂಬಿಸಿದ್ದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ವಿವರಗಳು ಹೊರಬಂದವು. ಇದರ ನಡುವೆ ಮೂರು ಸಲ ನಾವು ಒಂದೇ ಬಾರಿನಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾಗಿದ್ದೆವು.

ಊಹಿಸಿದಂತೆ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದು, ಚಂದ್ರವಾರಿಯರ್